

1962-ben a tanács kisajátította a Szabadság téren álló Cipész KTSZ és talponálló épületét, amelyek egyébként is megértek a lebontásra. Következő évben megkezdődött az építkezés. A tervet típusstervként honosították – hasonló épülettel az ország több településén is találkozhatunk – de abban az időben nem volt divat az egyénieskedés, a szocialista építészet a jól bevált sablonok szerint dolgozott.

Városunk közművelődésének legjelentősebb eseményére 1964. augusztus 20-án került sor, amikor is átadásra került a Művelődési Otthon új épülete. Az 5,5 millió Ft-os állami beruházási keretből készült új épületben 52 helység, 1195 m²-en 400 férőhelyes színházteremmel várta a látogatókat. A szükséges berendezések, technikai eszközök beszerzéséhez a Megyei Tanács 600 ezer Ft-ot biztosított. Az intézmény első igazgatója Oláh József a községben jól ismert és kedvelt személyiség volt, aki közel egy évtizeden át irányította a ház tevékenységét.

Oláh József személyén keresztül betekintheünk a korszak népművelési módszereibe, abba a káderpolitikába, amely szerencsés esetekben nagyszerű dolgokat is tudott alkotni.

Az 1923-ban született Oláh József eredeti szakmájában, férfiszabóként dolgozott Kunhegyesen. A háború viharai szerencsére megkímélték, majd a háború után a községben népszerű fiatalember az akkor szerveződő ifjúsági szervezet, a MADISZ titkára lett. Minden rendezvény szervezéséből tevékenyen kivette a részét, de persze a napi politika sem volt előtte ismeretlen. 1947-ben pártiskolára került, ennek elvégzése után 1953-ig Kunhegyesen, 1953-1957-ig Kunszentmártonban párttitkár, majd feleségével visszaköltözik Kunhegyesre, ahol a Kultúrház igazgatója nyugdíjba vonulásáig, 1973-ig. Közben egy kis kitérő – 1962-1964-ig tanácselnök. Több kitüntetés között megtalálható a Munka Érdemrend ezüst fokozata – ezt akkor kevesen kapták hasonló beosztásban.

Ha csak ennyit tudnánk róla, megkérdezhethetnénk – Na és? Tipikus káder karrier!

De Józsi bácsi (ekkor már sokan hívták így) ennél jóval több volt! Reggelenként, a munkahelyre gyalogosan indult, s a pár száz méteres út nem ritkán egy óra hosszáig is eltartott, annyian megállították. Ő meghallgatta gondjukat-bajukat – tanácselnök-helyettes is volt – s ha kellett próbálta is azokat orvosolni.

A fiatalok rendezvényein is megjelent. Észrevétlenül nevelt. Ha valaki poros, koszos cipőben jött el, félrehívta: „Kisfiam, hidd el nekem, idősebbnek, ahogyan te végigméred a lányokat, ugyanúgy szemrevételeznek ők is téged. Mit gondolsz, te ebben a cipőben tetszel nekik?” Sohasem sértően, megszegyenítően tett megjegyzéseket. Nagy hatással volt a fiatalokra, mindenki tisztelte.

A megváltozott körülmények lehetővé tették a nagyobb tömegeket szórakoztató események rendezését, amatőr és hivatásos színházi előadások fogadását, kiállítások rendezését, amatőr alkotó és művelődési közösségek, szakkörök színvonalas működését. Élő zene szólt a bálokon, a tánciskolában, ahol Dienes Lili és Parázsó Lajos tánctanároktól tanulták a fiatalok a társastáncokat illetve illemtant. S zenekar kísért a népi táncsoportot próbákon, ünnepeken és fesztiváli fellépéseiben.

Szakkörök közül jelentős sikereket ért el a színjátszó kör, mely 1957-től működött, és 1963-ban a kulturális szemle területi döntőjén ezüstérmet nyert a Tanítónő című színdarabbal. A 80-as évek közepéig folyamatosan működő modellező szakkör diákok és felnőttek számára egyaránt vonzó volt köszönhetően a mindenkori vezetőnek. Így Apavári Györgynek, Varga Györgynek. Az amatőr fotósok Kemecsi Lászlóné köré tömörültek. A sakk kör Balogh Márton, a bélyeggyűjtők köre Görög Sándor, Ács Imre, Borsodi László vezetésével, épp úgy a helyi kultúra részeként volt jelen évtizedeken át, mint a zenei, tánc és nyelvtanfolyamok, ismeretterjesztő előadások, klubok. Utóbbiak közül az intézménnyel egykorú, ma is működő közössége városunknak a Nyugdíjas klub melynek kiemelkedő közösség formáló személyiségei voltak: Oláh Miklós, Kasza Sándor, Pádár Károly, Andrassy Lőrinc, Vágott Ferenc és jelenlegi vezetője, Szentpéteri István. Hasonló korú a galambász kör, melynek volt vezetője Bíró Lajos, jelenlegi pedig Szirmai József. Az Asszony klub hosszú időn át meghatározó személyisége volt Farkas Mihályné, akit Rupcsó Jánosné, majd Fábrián Gyuláné követett klubvezetőként.

A kunhegyesi zenei nevelés bölcsőjének is mondhatjuk a Művelődési Központot. A 60-as években egésznapos hangszeres zeneoktatás folyt. (Megjegyzem ebben az időben az általános iskolák alsó tagozatában délelőtt-délutáni váltott tanításban jártak iskolába.) Később a folytonosságot és az igényt kielégítendő tanfolyamként a kisújszállási zeneiskolával oldotta meg

az akkori igazgató a hangszeres zenei oktatást.

Az új művelődési intézmény adottságai lehetővé tették a színházi előadások fogadását. 1967-től színházbérletek kibocsátására került sor helyi és környékbeli településről érkező közönség számára. A Szigligeti Színház előadásai mellett országos hírű művészek előadásainak lehettek részesei a látogatók. Fellépett itt Honthy Hanna, Kazal László, Kabos László, Kibédi Ervin, Latabár Kálmán, Latinovits Zoltán, Rátonyi Róbert, Vámosi János, Záray Márta. A helyi közönség találkozhatott Baranyai Ferenc, Bertha Bulcsu, Bihari Klára, Mesterházi Lajos, Urbán Ernő írókkal.

Az egyes események, rendezvények látogatottságát nagyban befolyásolta az a fontos tény, hogy ez a televíziózás kezdetének időszakára esett. A településen a magánháznál még kevés készülék működött. A Művelődési Otthon (1968-tól Művelődési Központ, mely besorolást is jelent) előcsarnokában volt lehetőség összejönni beszélgetni, televíziót nézni, vonzóak voltak a különböző folyóiratok és az ott működtetett játékok. Mindezek a lehetőségek igen aktív közösségi élet mozgatói, a rendezvények látogatottságának szervező elemei voltak, miközben általuk egy állandó látogatói kör kötődött erősen az intézményhez.

Továbbra is nagy látogatottság jellemezte a bálakat (4-500 fővel), de történt valami, ami megváltoztatott egyet s mást a közösségi életben, elsősorban a fiatalokéban. Megállíthatatlanul „begyűrűzött” a beatzene Magyarországra is. A megszokott élő zene már nem az volt, mint régen, hanem a gombamód szaporodó, alakuló helyi beatzenekarok előadásában a Radio Luxemburg és a Szabad Európa Rádió (Teenager Party – Cseke László) műsorából lekoppintott dalok több-kevesebb sikerrel reprodukált változatai. Ez volt az az időszak, amikor egy fiatalember, ha valamilyen hangszeres tudást az alapokon túl elsajátított, azonnal csillapíthatatlan vágyat érzett beatzenekar alapítására. A tagok sűrűn cserélődtek, a nevek is változtak, az új tagok új hangszert is hoztak időnként, egy dolog nem változott – a zene.

Kunhegyesen a leghosszabb időt megért együttes a ma is működő, bár jelentősen átalakult Androméda.

A 30 éves Andromeda együttes